

Suveranitatea lui Dumnezeu – o piatră de poticnire?

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 04.05.2022, Actualizat: 04.05.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 9.18,19; 1. Timotei 2.4; 2. Petru 3.9

Romani 9.18,19: Astfel deci, El Se îndură de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Atunci îmi vei zice: „De ce mai găsește vină? Pentru că cine rezistă voii Sale?”

1. Timotei 2.4: [Dumnezeu] care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.

2. Petru 3.9: Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum socotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință.

Subiectul referitor la suveranitatea lui Dumnezeu, pe de o parte, și la responsabilitatea omului, pe de altă parte, i-a frământat și uneori divizat pe creștini timp de multe secole. Chiar și astăzi, aici și acolo se duc bătălii aprige - sub drapelul susținerii adevărului lui Dumnezeu. Dacă această bătălie poate fi câștigată cu adevărat de o parte sau de alta rămâne o întrebare deschisă. În această bătălie, oamenii vor adesea să joace ambele părți ale monedei una împotriva celeilalte, pentru că sunt mulțumiți doar cu un sistem de gândire în care totul poate fi explicat în mod omenesc și logic.

Când vine vorba de mântuirea omului, unii sunt de părere că alegerea făcută de Dumnezeu este valabilă de neclintit (ceea ce este adevărat), astfel încât omul nu poate evita acest „har irezistibil”. Ceilalți îl văd pe om atât de liber în deciziile sale, încât cred că omul se are principial pe sine însuși în propriile mâini, ca să devină mântuit sau nu. Dar există și tot mai mulți creștini care încearcă să meargă pe o cale de mijloc, recunoscând mai mult sau mai puțin smeriți că gândurile și căile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât cele ale omului (Isaia 55.9). După părerea noastră, acest verset nu este nicăieri mai potrivit decât în subiectul de față (poate chiar mai mult când este vorba despre Dumnezeu și umanitatea Domnului Isus Însuși sau despre așa-numita Trinitate). De aceea, prin aceste gânduri nu dorim să furnizăm o nouă pulbere pentru noi atacuri pentru o parte sau alta. Mai degrabă, dorința noastră este ca ambele părți să se întâlnească prin harul lui Dumnezeu.

Am dori să subliniem câteva pericole care au legătură cu o înțelegere greșită a suveranității lui Dumnezeu, pe de o parte, și a responsabilității omului, pe de altă parte. Pentru că, de fapt, vedem un mare pericol în timpul nostru de a ne confrunța unii cu alții.

1. Printr-o înțelegere greșită a suveranității lui Dumnezeu în alegerea unei persoane pentru mântuire, se merge până la a-l imputa lui Dumnezeu că El nu ar vrea ca toți oamenii să fie mântuiți. Se aud apoi fraze de genul: „Dumnezeu cel sfânt vrea ca mulți oameni să fie câștigați pentru Biserica Sa”. Există chiar unii care îndrăznesc să afirme că Dumnezeu a ales și predestinat oameni pentru iad. Corect este că Dumnezeu este un Dumnezeu Mântuitor – „care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți” (1. Timotei 2.4); și este îndelung-răbdător, „nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință” (2. Petru 3.9). Există apoi o încercare îndârjită de a combate cuvântul „toți”, în loc să recunoască cu smerenie că Cuvântul lui Dumnezeu spune, pe de o parte, că „El Se îndură de cine vrea El” (Romani 9.18), iar pe de altă parte, „El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți”. Cunoscutul comentator scriptural C.H. Mackintosh a scris odată următoarele:

Să ne gândim, totuși, că, deși am fost cu totul incapabili să ne câștigăm un loc în inima Tatălui prin faptele noastre sau să îndeplinim cerințele unui Judecător drept, suntem responsabili să „credem mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său” (1 Ioan 5.9,10). Spun acest lucru în cazul în care printre cititori s-ar putea găsi cineva care se ascunde în spatele dogmelor unei teologii unilaterale și refuză să creadă în simpla mărturie a lui Dumnezeu. Sunt mulți - chiar și oameni inteligenți - care, atunci când li se cere cu seriozitate să accepte Evanghelia harului lui Dumnezeu, sunt gata să răspundă: „Nu pot să cred decât dacă Dumnezeu îmi dă puterea de a o face; și nici nu voi primi această putere dacă nu sunt unul dintre cei aleși. Dar dacă mă număr printre cei favorizați, trebuie să fiu salvat - dacă nu, nu pot face nimic.” - Aceasta, așa cum am spus, este o teologie complet unilaterală; și nu numai atât, dar concluziile trase din această concepție unilaterală sunt de așa natură încât conduc la credința absurdă și foarte periculoasă într-o soartă inevitabilă, prin care responsabilitatea omului este complet anihilată, iar guvernarea morală a lui Dumnezeu complet dezonorată. Omul se îndreaptă nepăsător spre pierzarea sa, iar Dumnezeu este făcut autorul necredinței sale. Aici, într-adevăr, infamia se adaugă la nedreptate. Mai întâi Dumnezeu este făcut mincinos și apoi este acuzat că El este cauza acestui lucru. Se respinge dragostea oferită de El și El este acuzat pentru această respingere. Aceasta este, într-adevăr, cea mai nerușinată răutate, deși, așa cum am observat deja, se bazează pe o teologie unilaterală. Crede cineva că astfel de concluzii nejustificate vor rezista măcar o clipă în fața împăratului groazei sau a scaunului de judecată al lui Hristos? Va exista oare vreun suflet în regiunile întunecate ale condamnaților căruia îi va veni ideea să-L acuze pe Dumnezeu ca autor al pierzării lui veșnice? O, nu, astfel de vorbiri prostești vor fi rostite doar pe pământ, dar niciodată în iad. Când oamenii se duc în iad, se acuză pe ei înșiși. În cer ei îl laudă pe Miel. Cei pierduți își datorează ruina lor înșiși, în timp ce cei mântuiți își datorează mântuirea lui Dumnezeu.¹

Este ceva minunat să poți vedea că, deși omul este total responsabil pentru a se converti, în același timp, în acest proces, Dumnezeu face totul pentru noi. El vine în întâmpinarea noastră prin darul Fiului Său și, așa cum Dumnezeu S-a dus la Adam în grădina Edenului cu întrebarea „Unde ești?”, tot așa Dumnezeu vine și astăzi în întâmpinarea noastră și face primul pas. În parabola cinei festive din Luca 14.16-24, Dumnezeu îi invită pe oameni să aibă părtășie cu El. Toți cei invitați refuză să vină, *nimeni* nu vrea să vină. Apoi, slujitorii Săi ies din nou să cheme săracii, schilozii, șchiopii și orbi. Așadar, este vorba tocmai despre oameni care nu se pot ajuta singuri. Ei trebuie chiar să fie „aduși”. Încă o dată, servitorii ies și îi „forțează” să intre. Aceasta este o imagine potrivită a stării omului. El nu se poate ajuta pe sine însuși, pentru a intra în comuniune cu Dumnezeu, el trebuie să fie constrâns. Astăzi, El face acest lucru adresându-Se omului prin Cuvântul Său. Căci credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu, citim în epistola către Romani (Romani 10.17). Dar, pentru că omul firească nu acceptă ceea ce este prin Duhul lui Dumnezeu (1. Corinteni 2.14), este necesar ca Tatăl să ne atragă (Ioan 6.44). Și apoi, după ce am crezut, aflăm că și credința este tot un dar al lui Dumnezeu, pentru că și credința a fost luată de Dumnezeu (Efeseni 2.8; Filipeni 2.13). Logica noastră omenească cu siguranță nu poate înțelege acest lucru, dar ne putem închina marelui nostru Dumnezeu pentru aceasta:

Romani 11.33: O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui!

2. O înțelegere greșită a suveranității lui Dumnezeu ne poate conduce, de asemenea, la un creștinism mai mult sau mai puțin inert sau chiar inactiv. Nu numai că predicarea Evangheliei este tratată cu nepăsare, dar și slujirea creștină este neglijată. Cineva se liniștește cu gândul că Dumnezeu îi va aduna oricum pe cei aleși și că aceștia vor ajunge cumva la credință. Cu siguranță că Dumnezeu îi va aduna pe cei aleși, dar măreția în această lucrare este că El vrea să realizeze acest lucru tocmai prin noi, oamenii, și dacă nu o face prin tine, atunci o va face prin fratele tău, care este mai credincios decât tine. Această teologie unilaterală trebuie respinsă la fel de mult ca și ideea conform căreia noi, oamenii, suntem responsabili atunci când un alt om se pierde. După cum scrie C.H. Mackintosh mai sus, persoana pierdută este responsabilă pentru propria pierzare. Dar acest lucru nu îi scutește pe creștini de sarcina de a merge să ducă vestea bună a Crucii în lume. Orice naștere din nou spirituală este o lucrare a lui Dumnezeu, dar ea este obținută prin credință (vezi în tabelul de mai jos în special Ioan 6.29; Ioan 1.12,13 și Efeseni 2.8).

Domnul Isus dorește să ne găsească pe noi, creștinii credincioși, în slujba pentru El. El ne-a spus: „Acționați până când voi veni Eu” (Luca 19.13). Trebuie să ne folosim talentele pe care Dumnezeu le-a dat fiecăruia. Credincioșii din Tesalonic nu se convertiseră doar pentru a se bucura de mântuirea lor sau pentru a aștepta ca Domnul să Se întoarcă în cele din urmă, ci se convertiseră și „ca să slujească Dumnezeului cel viu și să aștepte pe Fiul Său din cer” (1. Tesaloniceni 1.10).

Omul este responsabil pentru acțiunile sale. El poate lua decizii în fiecare zi. El nu este condus de instinctele și impulsurile sale ca un animal, ci poate decide în fiecare zi ce vrea să facă sau să nu facă. De exemplu, el poate decide dacă să se spele pe dinți în fiecare dimineață sau nu, dacă să ia micul dejun sau nu. În fiecare oră din viața unei persoane, aceasta are responsabilitatea de a lua decizii; decizii care, în același timp, îl plasează sub o mare responsabilitate, deoarece omul este responsabil pentru acțiunile sale. Nu același lucru se poate spune despre animal, de exemplu, în acest sens. De aceea, la judecată, oamenii sunt judecați și după faptele lor (Apocalipsa 20.12,13).

3. Chiar și în viața personală, o înțelegere greșită a suveranității lui Dumnezeu poate duce la anumite pericole. De exemplu, unii creștini nu se dotează cu un paratrăsnet, deoarece Iov 38.35 spune: „Poți tu să trimiți fulgerele, ca să plece și să-ți zică: «Iată-ne!»”, iar Iov 36.32 spune: „Își acoperă mâinile cu fulgerul și îi poruncește unde să lovească.” Bineînțeles, totul este în mâna Dumnezeului nostru. Dar întrebarea este dacă această acțiune suverană a lui Dumnezeu ne absolvă de responsabilitatea noastră. Același lucru s-ar putea spune și despre subiectul asigurării. Dar dacă noi am făcut ceea ce am putut, Dumnezeu va face ceea ce poate - și dacă vrea (!); Dumnezeu este desăvârșit de suveran în privința aceasta. Dacă ni se întâmplă ceva, deși ne-am îndeplinit responsabilitatea, atunci putem accepta o nenorocire din mâna lui Dumnezeu cu mult mai mult calm decât dacă nu ne-am fi îndeplinit responsabilitatea. Ar trebui să ne spunem în mod constant: „De ce nu am făcut măcar ...”.

4. Și în domeniul public și politic, suveranitatea lui Dumnezeu este adesea argumentată. Oamenii nu participă la evenimente publice și politice pentru că sunt convinși că adevărata politică se desfășoară oricum la un cu totul alt nivel. Și noi chiar credem că acest lucru este adevărat. Dumnezeu se află și astăzi în spatele evenimentelor din istoria și politica mondială și, indiferent dacă ne place sau nu, El Își va atinge irevocabil scopul.

Un exemplu foarte frumos este recensământul lui Irod, pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a împlini profeția că Mesia se va naște în Betleem (Mica 5.1,2) - oare Iosif era conștient de ce trebuia să călătorească în Cetatea lui David tocmai acum, în timpul sarcinii logodnicei sale? Dar ne absolvă oare acest lucru de responsabilitatea noastră de a fi lumina acestei lumi și sarea acestui pământ? Este atât de frumos să vedem că Domnul Isus spune în Ioan 17.4: „Te-am proslăvit pe pământ”. - Nu în ceruri, nu în pustie (deși și aici; vezi ispitirea în pustie), nu în izolarea într-un colț îndepărtat cu ucenicii Săi (deși și aici; vezi odaia de sus), ci pe pământ. Suntem chemați să-L glorificăm și să-L prezentăm pe Domnul Isus pe acest pământ, și aici niciun domeniu nu este exclus. Oare noi, creștinii credincioși, chiar mai lucrăm cu adevărat împotriva stricăciunii, despre care vorbește sarea, așa cum știm?

Va veni o vreme în care „Cel care oprește” (2. Tesaloniceni 2.7) va fi luat de pe acest pământ - Duhul Sfânt care lucrează prin și în Biserica (Adunarea) de pe acest pământ. Dar dacă începem chiar astăzi să facem așa ca și cum suntem deja la Domnul, retrăgându-ne din sfera publică a vieții, atunci apostazia din această lume va fi cu siguranță accelerată foarte mult. Se poate însă ca responsabilitatea omului să fie, de asemenea, înțeleasă greșit, crezând că trebuie să luăm parte la activități politice sau să ieșim în stradă pentru a demonstra pentru anumite valori creștine. Putem să ne ridicăm și să ne exprimăm în favoarea valorilor creștine în ceea ce privește §218², homosexualitatea sau alte lucruri, dar nu vom cere acest lucru prin demonstrații publice sau acțiuni violente. Domnul Isus a spus odată în fața lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat”. Și când Petru a tăiat urechea lui Malhus, Domnul S-a grăbit să vindece aceasta. Nu, Domnul Isus nu ne-a învățat această formă de luptă. Dar putem să-L urmăm pe Domnul Isus în a face buna mărturisire, așa cum se spune în 1. Timotei 6.13: „Hristos Isus, care a mărturisit înaintea lui Ponțiu Pilat buna mărturisire”.

În tabelul de mai jos sunt adunate câteva pasaje biblice care vorbesc despre suveranitatea lui Dumnezeu, pe de o parte, și despre responsabilitatea omului, pe de altă parte. Să privim aceste două părți ca pe niște șine de cale ferată. O șină este suveranitatea lui Dumnezeu, iar cealaltă șină este responsabilitatea omului. Aceste două șine nu pot fi aduse laolaltă aici pe pământ, ele merg în paralel. Dacă le-am aduce împreună, ar duce inevitabil la o mare nenorocire, așa cum un tren ar deraia. Însă, Dumnezeu va aduce într-o zi aceste două șine împreună, sau cel puțin va rezolva tensiunea pe care o putem simți în prezent. Dar trebuie să mai așteptăm un pic pentru acest moment. Suntem siguri că Dumnezeu ne va explica într-o zi această dificultate pe care noi nu am înțeles-o aici, cu cele patru dimensiuni limitate ale noastre. Poate că atunci nici măcar nu ne vom mai pune această întrebare, pentru că atunci vom avea răspuns la orice întrebare prin contemplarea Persoanei Domnului Isus, în care locuiește trupește întreaga plinătate a înțelepciunii. Astăzi suntem ca niște copii mici care își

întreabă părinții despre orice lucru mic sau mare. Dar când au crescut, nu mai pun unele întrebări, care nouă ni se par prostești. Să ne închinăm pur și simplu lui Dumnezeu pentru măreția Sa. Cineva a spus cândva, în mod semnificativ: „Dacă am putea să Îl explicăm pe Dumnezeu, ar trebui să avem un Dumnezeu foarte mic”.

Logica și matematica omului ar spune, de exemplu, în legătură cu mântuirea omului:

- 50% suveranitate a lui Dumnezeu + 50% responsabilitate a omului = 100% mântuire a omului.

Cu toate acestea, matematica lui Dumnezeu este mult mai presus de aceasta. Dacă comparăm pasajele de mai jos, vom descoperi că matematica lui Dumnezeu este următoarea:

- 100% suveranitate a lui Dumnezeu + 100% responsabilitate a omului = 100% mântuire a omului.

Atunci când Domnul Isus sau apostolii se adresează omului pierdut, acesta nu este confruntat în primul rând cu suveranitatea lui Dumnezeu, ci întotdeauna cu responsabilitatea sa. Atunci se spune, de exemplu: „Crede în Domnul Isus și veți fi mântuit” sau „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu”. Totuși, când Domnul Isus sau apostolii se adresează credincioșilor, se spune: „aleși înainte de întemeierea lumii”. Vrem să încurajăm să nu aducem în conflict aceste două linii, ci să devenim liniștiți în adorarea unui Dumnezeu extrem de mare.

Notă referitoare la tabel

În acest tabel doresc să încerc să clarific cele două linii cu ajutorul unor pasaje biblice - există multe altele. De regulă, nu este vorba de o comparație a pasajelor biblice, deși acest lucru poate fi cazul aici și acolo.

Suveranitatea lui Dumnezeu	Responsabilitatea omului
<p>Romani 9.18 Astfel deci, El Se îndură <i>de cine vrea</i> și împietrește pe cine vrea.</p>	<p>1. Timotei 2.4 care dorește ca <i>toți oamenii</i> să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.</p>
<p>Efeseni 1.4 după cum <i>ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii</i>, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste;</p>	<p>2. Petru 3.9 Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum socotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, <i>nevrând ca vreunii să piară</i>, ci <i>toți</i> să vină la pocăință.</p>
<p>Efeseni 1.5 El <i>ne-a rânduit dinainte</i> pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,</p>	<p>Luca 13.34 Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ați vrut!</p>

<p>Efeseni 1.11 În El, în care am și primit o moștenire, fiind <i>rânduți dinainte, după planul</i> Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale.</p>	<p>Ioan 7.17 Dacă dorește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi.</p>
<p>Romani 8.20 Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați.</p>	<p>Apocalipsa 22.17 Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” Și cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.</p>
<p>Romani 9.23 ... și ca să descopere bogăția gloriei Sale peste niște vase ale îndurării, pe care le <i>pregătise dinainte</i> pentru glorie.</p>	<p>Faptele apostolilor 17.30 Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca <i>toți</i>, de pretutindeni, să se pocăiască.</p>
<p>2. Timotei 1.9 El ne-a mântuit și ne-a <i>chemat</i> cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit <i>propriului Său plan</i> și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor.</p>	<p>Romani 1.5 ... prin care am primit har și apostolie, în Numele Lui, spre <i>ascultarea credinței</i>, între toate națiunile, ...</p>
<p>Romani 9.16 Așadar, nu este de la cine vrea, nici de la cine aleargă, <i>ci</i> de la Dumnezeu, care Se îndură.</p>	<p>Faptele apostolilor 7.51 Voi, cu grumazul înțepenit și necircumciși în inimă și în urechi, voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; și voi, ca și părinții voștri.</p>
<p>Ioan 1.13 ... care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, <i>ci din Dumnezeu</i>.</p>	<p>Ioan 1.12 Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care <i>cred</i> în Numele Lui.</p>
<p>Ioan 6.29 Isus a răspuns și le-a zis: „Aceasta este <i>lucrarea lui Dumnezeu</i>, ca să credeți în Acela pe care L-a trimis El“.</p>	<p>Faptele apostolilor 16.31 Și ei au spus: „<i>Crede</i> în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta“.</p>
<p>Efeseni 2.8 Pentru că <i>prin har</i> sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este <i>darul lui Dumnezeu</i>.</p>	<p>Efeseni 2.8 Pentru că prin har sunteți mântuiți, <i>prin credință</i>; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu:</p>
<p>Ioan 6.44 Nimeni nu poate veni la Mine, <i>dacă nu-l atrage Tatăl</i> care M-a trimis, și Eu îl voi învia</p>	<p>Iacov 2.17 Așa și credința: dacă nu va avea fapte, este moartă în sine.</p>

în ziua de apoi.	
------------------	--

Tradus de la: [Die Souveränität Gottes - ein Stolperstein?](#)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Din *Botschafter des Heils in Christo*, 1863, pag. 32–33; vezi și articolul [„Care sunt urmările nașterii din nou“](#) de C.H. Mackintosh.

[2] Începând cu 1871, paragraful 218 din Codul penal al Germaniei a prescris pedepsirea avortului, fiind considerat o infracțiune. (n.tr.)